

Иона. Само те въсно е: доверете ми ще правят воденет. Обещали ми вилата и още 200 хинди.

Марта. Вилата е заложена; а пари нямат.

Ионко. И мат, нямат - воденет ще бъде.

Боне (като не смета очите, виедана в правината)
Дона се докара. Какъ ще се срещне с дупинара.

Е, това е вече от нейна страна...

Марта. Зайчо си такова, Боне! Тя е ний-воденет. Нейна се подреди ти, че да дойде ред и до тебе.

Бона. Редъ ми! Аз редъ не гакам. Ако може...

Ионе. И аз редъ не гакам. Ако съм ти гакала да се радваш - нима да гакам и сега!

Марта. Хайде, де!

Иона. (Като поглежда през прозорец.) Гледай сега, бе малко. Мей отива на изборството - и Дона се ка-ната се накарала за вода.

Боне. (Скоро) И аз ще ида да напълня гарафата.

Ионе. Аз ще ида с стоманиката.

Марта. (Смислено) Хайде, станете за сутра! Вие затис я карате детински! Не знам кога ще научите!

Ионе. (Като надига и плесва раце) Нейко отива! Мей се заприкова с татко... Это и до тополяра.

Всички се виедват

Бона. Да може татко да го покажи.

Марта. Бабази е умен човек и само две като му каже - дипломата ще отложне шанке.

Ионе. (Възрадва) Моето татинце, дано го покажи.

Марта. Какво сиромък си рече към манастирицето?

Боне. Кой знай. Но татко може да му разпробва до доверете за манастирицето.